

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Bohuslava Hnízdila v právní věci žalobce: **Kaufland Česká republika v. o. s.**, se sídlem Pod Višňovkou 25, Praha 4, proti žalované: **Státní zemědělská a potravinářská inspekce**, ústřední inspektorát, se sídlem Květná 15, Brno, proti rozhodnutí žalované ze dne 8. 7. 2010, č. j. AX919-2/48/9/2010-SŘ, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 3. 2012, č. j. 29 A 89/2010 - 136,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalované **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím žalované ze dne 8. 7. 2010, č. j. AX919 - 2/48/9/2010 - SŘ, bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí ředitele Státní zemědělské a potravinářské inspekce, inspektorátu v Brně (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 12. 5. 2010, č. j. AV731 - 9/073/7/2010 - SŘ. Citovaným rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byla žalobci uložena pokuta ve výši 180 000 Kč podle § 39 odst. 6 písm. c) zákona č. 321/2004 Sb., o vinohradnictví a vinařství a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o vinohradnictví a vinařství), a to za správní delikt podle § 39 odst. 1 písm. jj) zákona o vinohradnictví a vinařství. Uvedeného správního deliktu se žalobce dopustil tím, že porušil čl. 52 odst. 1 nařízení Komise (ES) č. 607/2009, kterým se stanoví některá prováděcí pravidla k nařízení Rady (ES) č. 479/2008, pokud jde o chráněná označení původu a zeměpisná označení, tradiční výrazy, označování a obchodní úpravu některých vinařských produktů (dále jen „nařízení Komise č. 607/2009“), zakazující uvádět na trh v Evropské unii výrobky, jejichž označení nebo obchodní úprava neodpovídá příslušným

podmínkám stanoveným v daném nařízení. Tento zákaz žalobce porušil tím, že uváděl do oběhu víno označené na etiketě jako Nachtgold EISWEIN, PFALZ, alk.: 11 % obj., edelsüss, země původu Německo, které však na regálové etiketě bylo označeno jako „led. bílé víno“, tedy byl použit tradiční výraz „ledové víno“, který je dle přílohy XII nařízení Komise č. 607/2009 vymezen pouze pro vína z České republiky a vztahuje se na něj ochrana dle čl. 40 odst. 2 písm. a) tohoto nařízení. Popsané protiprávní jednání žalobce bylo inspektory Státní zemědělské a potravinářské inspekce (dále jen „SZPI“) zjištěno při kontrole provedené dne 11. 1. 2010 v provozovně žalobce na ulici Kamenice 126/3, Brno, a dle vyjádření žalobce bylo ode dne 1. 8. 2009 uvedeno do oběhu celkem 6 918 ks takto označeného vína.

[2] Ve svém odvolání žalobce namítal mimo jiné absenci úmyslu na své straně a své jednání naopak odůvodňoval snahou splnit svou informační povinnost vůči spotřebiteli podle zákona o potravinách. Brojil i proti výši uložené pokuty, která podle něj neodpovídá relevantním skutečnostem a úvahám obsaženým v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a rovněž vybočuje z dosavadní praxe SZPI, a speciálně zpochybnil také pravdivost informace o množství kusů uvedených do oběhu (zohledněnou při hodnocení okolností spáchání správního deliktu).

[3] K těmto námitkám žalovaná v odůvodnění svého rozhodnutí uvedla, že v případě správního deliktu v podobě porušení čl. 40 odst. 2 písm. a) nařízení komise č. 607/2009, kterého se dopustil žalobce, je uplatňována tzv. objektivní odpovědnost, a tedy není třeba prokazovat úmysl. Žalovaná navíc poukázala na skutečnost, že žalobce byl na existenci tradičního výrazu „ledové víno“, použitelného pouze pro vína z ČR, upozorněn již zhruba rok před předmětnou kontrolou, a to v rámci jiné kontroly správního orgánu v jedné z jeho provozoven. Nadto dle žalované žalobce právě s ohledem na zneužití tradičního výrazu nemohl řádně splnit ani svou informační povinnost, neboť spotřebitel má právo na pravdivé informace. V rámci přezkoumání odvolacích námitek směřujících proti výši uložené pokuty žalovaná poukázala na to, že údaj o množství produktu vycházel ze dvou zpráv samotného žalobce. V první zprávě sdělil, že od roku 2007 uvedl do oběhu 20 076 ks vína označeného na lahvi Nachtgold EISWEIN edelsüss a na regálové etiketě led. bílé víno, a v druhé zprávě později upřesnil, že od 1. 8. 2010 bylo prodáno celkem 6 918 ks předmětného vína. K námitce vybočení z dosavadní praxe SZPI při stanovení žalobcovy pokuty žalovaná poukázala na přítomnost správního uvážení při rozhodování každého případu a na rozdílnost okolností jednotlivých případů, jež vždy musí být zohledněny, což znemožňuje dopředu předjímat výši sankce v tom kterém případě. Žalovaná konečně přezkoumala i celkové hodnocení závažnosti správního deliktu žalobce ze strany správního orgánu prvního stupně, přičemž se s ním částečně ztotožnila a částečně jej doplnila (upravena byla úvaha o následcích spáchání správního deliktu).

[4] Rozhodnutí žalované žalobce napadl žalobou ke krajskému soudu. V ní zopakoval námitky, které uplatňoval již v odvolacím správním řízení, včetně neexistence úmyslu spáchat správní delikt, irelevance zjištěné informace o množství výrobků uvedených do oběhu s vadnou regálovou etiketou a porušení zásady předvídatelnosti správního rozhodování, čímž podle něj prvoinstanční orgán vybočil z mezí správního uvážení.

[5] Krajský soud se neztotožnil se žádnou ze žalobcových výtek a jeho žalobu jako nedůvodnou zamítl. Krajský soud potvrdil stanovisko žalované, že v daném případě byla uplatněna tzv. objektivní odpovědnost, u níž není třeba zkoumat zavinění, a že žalobce s ohledem na uvedení nepravdivých údajů nemohl jednat ani ve snaze splnit svou informační povinnost vůči spotřebiteli. Krajský soud vycházel také ze skutečnosti, že žalobce byl na existenci předmětného tradičního výrazu ze strany SZPI upozorněn již asi rok před kontrolou konanou dne 11. 1. 2010. K námitce ohledně množství nesprávně označených výrobků uvedených do oběhu krajský soud odkázal na žalobcovy dopisy ze dne 14. 1. 2010 a ze dne 27. 1. 2010, v nichž reagoval na výzvu správního orgánu prvního stupně ze dne 11. 1. 2010 k zaslání informace o tom, kolik předmětného vína bylo k datu prováděné kontroly prodáno v řetězci hypermarketu Kaufland Česká republika v.o.s. Přestože pak podle krajského soudu z druhého z uvedených dopisů žalobce (s informací o 6 918 ks), oproti dopisu prvému, již není tak jednoznačně zřejmé, že údaj o počtu prodaných vín se týká vadně označených vín, není pochyb o tom, že tomu tak v daném případě bylo. Jednak totiž žalobce v obou dopisech reagoval na výzvu ze dne 11. 1. 2010 a jednak sám uvedl, že regálové etikety jsou zasílány z centrály firmy; a tudíž všechna vína byla ve všech provozovnách vždy označena stejně. Co se týče výtky o porušení zásady předvídatelnosti a vybočení z mezí správního uvážení ve správním řízení, krajský soud sice uznal, že relevantní část odůvodnění žalované není zcela vyčerpávající, avšak považoval ji za dostačující, neboť z ní plyne, že v žalobcem namítaných jiných věcech se jednalo o zcela jiné správní delikty, nahlížené tedy z jiných hledisek. A krajský soud neshledal ani žádné jiné pochybení správních orgánů při určení výše sankce. Žádná ze žalobcových námitek se tak krajskému soudu nejevila oprávněnou, a proto dospěl k závěru, že rozhodnutí žalované nevykazuje vady, pro něž by mělo být zrušeno.

[6] Rozsudek krajského soudu nyní žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá kasační stížností, a to z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) (nedostatek důvodů rozhodnutí nebo jiná vada řízení před soudem) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“); a rovněž namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nedostatek důvodů. Konkrétně pak stěžovatel krajskému soudu vytýká, že se vůbec nezabýval jeho námitkou uložení zcela nepřiměřené pokuty a namísto toho vypořádal pouze jeho námitku vybočení z mezí správního uvážení při ukládání pokuty s ohledem na porušení zásady předvídatelnosti. Ovšem ani tuto námitku krajský soud nevypořádal řádně, neboť jeho odůvodnění je zcela obecné a nepřezkoumatelné. Podle stěžovatele by náležité vypořádání uvedené námitky vyžadovalo zabývat se konkrétně skutkovými podstatami a závažností deliktů posuzovaných v jiných rozhodnutích SZPI, jimiž v předcházejícím řízení argumentoval; to však soud (ani žalovaná) neučinil, a tedy volnou úvahu žalované, vybočivší ze zákonem stanovených mezí, řádně nepřezkoumal. Dle mínění stěžovatele by za okolností zjištěných ve správním řízení bylo možné za přiměřenou považovat sankci nepřevyšující 50 000 Kč. Dále stěžovatel v kasační stížnosti trval na své námitce ohledně množství výrobků nesprávně uvedených do oběhu. Specifikace množství v přípisu ze dne 14. 1. 2010 byla podle něj uvedena jen administrativním nedopatřením, neboť bylo pouze převzato vymezení konkrétního vína z dotazu správního orgánu prvního stupně a žalobce se nevyjadřoval k tomu, pod jakou regálovou etiketou bylo víno prodáváno (ale k jeho prodanému množství). Tomu ostatně nasvědčuje i přípis ze dne 27. 1. 2010, v němž je tato skutečnost již zcela zjevně uvedena. V roce 2010 totiž nebylo možno zjistit, jakými

regálovými etiketami bylo víno na provozovnách označeno. Za pouhou domněnku bez opory v provedeném dokazování stěžovatel považuje argument, že regálové etikety jsou zasílány z centrály, a tak je označení vína ve všech provozovnách stěžovatele stejné. V rámci regálového označení totiž naopak dochází k opakovaným tiskům a ke změnám regálových etiket. Tudíž podle stěžovatele nebylo kontrolním zjištěním ve správním řízení řádně prokázáno, že by došlo k prodeji předmětného vína v takovém množství, za něž byl posléze sankcionován; závěry o daném množství nemají oporu v provedeném dokazování ani ve spisech. Konečně v rámci posledního okruhu svých výtek stěžovatel brojil proti nezohlednění míry jeho zavinění při posuzování deliktu a jeho závažnosti, respektive rozhodování o výši uložené pokuty; přičemž zároveň poukázal, že v řízení nebyl prokázán jeho úmysl. Závěrem stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[7] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že podle ní se krajský soud řádně zabýval námitkami žalobce směřujícími proti odůvodnění výše pokuty, respektive proti uložení zcela nepřiměřené pokuty; ovšem neztotožnil se s nimi a naopak dospěl k závěru, že rozhodnutí žalované nevykazuje vady, pro které by mělo být zrušeno. S poukazem na rozsudek zdejšího soudu ze dne 21. 8. 2003, č. j. 6 A 96/2000 - 62, týkající se soudního přezkumu správního uvážení, žalovaná doplnila, že nebylo třeba využít moderačního práva soudu dle § 78 odst. 2 s. ř. s. a že soud výslovně a podrobně posoudil, zda rozhodnutí žalované nevybočilo ze zákonných mezí. S ohledem na uvedenou judikaturu by dle žalované rovněž bylo stěží možné považovat za zjevně nepřiměřenou pokutu uloženou ve 4 % zákonného rozpětí (v posuzovaném případě pokuta dosáhla dokonce jen 3,6 % ze zákonné maximální sazby). Ke kasační námitce vybočení z mezí právní úvahy při ukládání pokuty ve správním řízení v souvislosti s porušením zásady legitimního očekávání žalovaná podotkla, že nebylo zapotřebí, aby se krajský soud podrobně zabýval skutkovými podstatami a závažností deliktů v jiných případech stěžovatele, jimiž argumentoval, neboť se nejednalo o skutkově shodné nebo podobné případy ve smyslu § 2 odst. 4 správního řádu. K ostatním stěžovatelovým námitkám, tj. k otázce množství výrobků uváděných klamavě do oběhu a otázce úmyslu stěžovatele, pak žalovaná odkázala na samotné své rozhodnutí a vyjádření k žalobě, neboť ony argumenty byly stěžovatelem opakovaně vzneseny již v předcházejících fázích řízení.

[8] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil, zda je kasační stížnost přípustná a splňuje všechny formální požadavky na ni kladené. Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 102 s. ř. s.), za stěžovatele jedná zaměstnanec s vysokoškolským právnickým vzděláním, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že stěžovatel uplatňuje důvody přípustné pro kasační stížnost; konkrétně důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Nejvyšší správní soud tedy vyhodnotil kasační stížnost jako přípustnou a přistoupil k jejímu věcnému posouzení v rozsahu uvedených kasačních důvodů, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[9] Jak vyplývá z rekapitulace obsahu kasační stížnosti uvedené výše, stěžovatel uplatňuje čtyři okruhy námitek. Zaprvé má stěžovatel za to, že krajský soud naprosto opominul jeho námitku zcela nepřiměřené výše pokuty, jež byla stěžovateli ve správním řízení uložena, a zabýval se pouze námitkou vybočení z mezí správního uvážení při

stanovení výše pokuty. K tomu Nejvyšší správní soud musí podotknout, že obě zmíněné otázky – tedy nepřiměřená výše pokuty a vybočení z mezí správního uvážení při stanovení výše pokuty – jsou v daném případě úzce vzájemně propojené, což ostatně vyjádřil i stěžovatel ve své žalobě, brojící mimo jiné proti tomu, že *„správní orgán vybočil z mezí správního uvážení, když žalobci uložil pokutu zjevně nepřiměřenou.“* Tudíž ani stěžovatel sám v žalobě obě námitky od sebe neodděloval, a ostrou dělicí linii mezi nimi nelze vést ani v rozhodnutí krajského soudu. Stěžovatel v rámci své žalobní argumentace k nepřiměřenosti výše uložené pokuty poukazoval na snahu splnit svou informační povinnost vůči spotřebitelům při označování potravin, na nápis na předmětné regálové etiketě coby „slepý překlad“ německého údaje, na nenaplnění podmínek dle čl. 40 odst. 2 nařízení Komise č. 607/2009 ze své strany, zejména neexistenci svého úmyslu, na porušení zásady dvojího přičítání ve správním řízení, na nepravdivost údaje o množství nesprávně označených výrobků uvedených do oběhu a konečně na porušení zásady předvídatelnosti správního rozhodování ze strany správních orgánů. Ke všem právě vypočteným dílčím námitkám se krajský soud v napadeném rozsudku dostatečným a uspokojivým způsobem vyjádřil, a proto nelze tvrdit, že by se s námitkou uložení pokuty ve zcela nepřiměřené výši nezabýval. Prvnímu okruhu stížnostních námitek tedy nelze přisvědčit.

[10] Druhý okruh stěžovatelových výtek směřuje k řádnému nevypořádání jedné z výše zmíněných dílčích námitek, konkrétně námitky porušení zásady předvídatelnosti a rozhodování podobných případů bez důvodných rozdílů; přičemž tato námitka je v kasační stížnosti plně ztotožněna s námitkou vybočení z mezí správního uvážení při rozhodování o výši pokuty. Dle stěžovatelova názoru by bylo možné řádně posoudit vybočení či nevybočení z obvyklé rozhodovací praxe SZPI pouze po předchozím zjištění a zhodnocení konkrétních skutkových podstat a závažnosti deliktů, na něž stěžovatel v žalobě i v odvolání upozorňoval, respektive po srovnání těchto případů s případem aktuálně zkoumaným. To ovšem krajský soud neprovedl, byť stěžovatel takové srovnání soudu předložil a z něj vyplynulo vybočení z obvyklé rozhodovací praxe SZPI. Ani této stížnostní námitce však Nejvyšší správní soud nemůže přitakat. Byť nezastírá, že vypořádání předmětné otázky ze strany krajského soudu, reagující na – slovy krajského soudu – „ne zcela vyčerpávající“ odůvodnění žalované, lze rovněž označit za ne zcela vyčerpávající a naopak poměrně stručné; považuje jej v kontextu případu za dostačující. Krajský soud zdůraznil, že odlišné výše sankce v daných případech plynuly z jejich odlišných konkrétních charakteristik, neboť v nich došlo k porušení jiných skutkových podstat, případně za jiných skutkových okolností. Dále je nezbytné připomenout, že stěžovatel v žalobě pouze výčtově odkázal na čísla jednací rozhodnutí v osmi svých jiných správních řízeních před SZPI a tato rozhodnutí k žalobě přiložil, avšak pouze u tří z nich se alespoň minimálně věnoval osvětlení jejich relevance pro aktuálně posuzovanou věc. Takovému nekonkrétnímu přístupu stěžovatele v žalobě pak odpovídá i obecnější odpověď krajského soudu. Co se pak týče oněch tří případů, u nichž bylo alespoň naznačeno, čeho se týkají, Nejvyšší správní soud k nim nad potřebný rámec odůvodnění dodává následující. U dvou z těchto případů stěžovatel dovodil jejich relevanci ze skutečnosti, že se rovněž týkají označování vín v provozovně. Nicméně v jedné z věcí došlo k porušení jiného předpisu, a to zákona o potravinách a tabákových výrobcích, nikoli k porušení evropských předpisů v oblasti vinařství; nadto maximální výše pokuty pro daný správní delikt se pohybovala zhruba v polovině výše pokuty, kterou bylo lze uložit v aktuálně posuzovaném případě. Druhá ze zmíněných věcí pak sice byla co do porušení právních

předpisů skutečně obdobná nyní posuzovanému správnímu deliktu stěžovatele, neboť se rovněž jednalo o porušení ochrany tradičního výrazu, nicméně další nikoliv nevýznamné okolnosti věci byly odlišné. Jednak množství vadně označených produktů, za něž byl stěžovatel sankcionován, se pohybovalo v řádu jednotek, nikoliv tisíců jako zde; jednak vadné označení bylo nalezeno přímo na zadní etiketě produktů, tj. nikoliv etiketě regálové, již připravuje stěžovatel sám, a v neposlední řadě se jednalo o nedovolené použití kombinace tradičního výrazu slovenského („akostné víno“) a českého („jakostní víno“), pročež v daném případě rozhodující správní orgán dovodil, že průměrný spotřebitel nebyl uvedeným sdělením klamán, tudíž se nejednalo o závažnou závadu. Je tedy patrné, že v obou případech existovaly podstatné odlišnosti na rozdíl od aktuálně posuzovaného případu; a stejně tomu bylo i ve třetím případě, na nějž stěžovatel v žalobě upozorňoval, kde dokonce nešlo ani o otázky označování vína či jiných výrobků. Tudíž je třeba uzavřít, že nedošlo k porušení zásady rozhodování podobných případů bez důvodných rozdílů.

[11] Nejvyšší správní soud nadto považuje za nutné připomenout, že zásada předvídatelnosti či legitimního očekávání účastníka správního řízení nemá absolutní hodnotu a je omezena mimo jiné dalšími zásadami, které je nezbytné respektovat ve správním řízení. Jedná se například o zásadu legality či zásadu účelnosti a souladu zvoleného řešení s veřejným zájmem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 Afs 50/2009 - 233; všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz). Nicméně i s tímto vědomím je zapotřebí změnu správní praxe vždy řádně odůvodnit. Jak vyplývá z předchozího bodu, Nejvyšší správní soud není přesvědčen o tom, že v daném případě došlo ke změně správní praxe; avšak i kdyby stěžovatel na tomto tvrzení trval, pak je nutné připomenout, že výše bylo dovozeno, že vypořádání stěžovatelovy námitky o porušení zásady předvídatelnosti bylo jak ze strany žalované, tak ze strany krajského soudu dostačující, a že krajský soud neshledal ani jiné vady v odůvodnění výše uložené pokuty ze strany správních orgánů.

[12] Nejvyšší správní soud nakonec k oběma okruhům stížnostních výtek směřujících k výši uložené pokuty uzavírá, že pokuta uložená stěžovateli ve výši 180 000 Kč, tedy ve výši 3,6 % zákonné sazby, nemůže být v daném případě považována nepřiměřenou, jak ostatně vhodně upozornila i žalovaná ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 28. 6. 2012. Nadto se s ohledem na rozsah podnikání stěžovatele nejedná ani o sankci likvidačního charakteru, což ovšem stěžovatel ani netvrdil. Výše pokuty se naopak nachází u samé dolní hranice zákonné sazby, tudíž smysl pokuty je převážně preventivní. Přitom jak již konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 9. 2011, č. j. 1 As 89/2011, publ. pod č. 2520/2012 Sb. NSS, *„takový účinek je rozhodně zapotřebí pro kultivaci chování výrobců a zejména obchodníků s potravinami vůči spotřebitelům.“*

[13] Třetí část stěžovatelových námitek se vztahuje k závěru o množství nesprávně označených produktů, které měl stěžovatel uvést do oběhu. Stěžovatel tvrdí, že údaj o 6 918 ks není správně zjištěným a že nebyl kontrolním zjištěním prokázán, neboť jej stěžovatel v odpověď na dotaz žalované uvedl pouze administrativním nedopatřením spočívajícím v tom, že ve své odpovědi převzal formulaci specifikace konkrétního vína v dotazu, ovšem fakticky se vyjadřoval k celkovému prodanému množství za dané období. Ohledně vypořádání této námitky však Nejvyšší správní soud nemá důvod odchýlit se od názoru krajského soudu podrobně odůvodněného v napadeném rozhodnutí. V návaznosti

na kontrolu prováděnou dne 11. 1. 2010 byl stěžovatel inspektory vyzván k „*zaslání pravdivých informací kolik bylo prodáno k dnešnímu dni předmětného vína označeného na lahvi Nachtgold EISWEIN edelsüss a na regálové etiketě led. bílé víno v řetězci hypermarketu Kaufland Česká republika v.o.s.*“ (viz protokol č. P003-70896/10 ze dne 11. 1. 2010, dokument č. 4 správního spisu). Na tuto výzvu následně stěžovatel odpověděl svými přípisy ze dne 14. 1. 2010 a ze dne 27. 1. 2010, jež oba se výslovně vztahovaly ke kontrole provedené dne 11. 1. 2010 a k vyhotovenému protokolu. Podle Nejvyššího správního soudu není důvod pochybovat o údaji 6 918 ks, jež je konkretizací údaje o 20 076 ks „*vína označeného na lahvi Nachtgold EISWEIN edelsüss a na regálové etiketě led. bílé víno*“ prodaných stěžovatelem od roku 2007 ke dni 14. 1. 2010 (viz přípis z tohoto dne), přičemž při upřesnění prve zmíněného údaje se stěžovatel nijak – tím méně „zcela zjevně“, jak naznačuje ve své kasační stížnosti – nedistancoval od vymezení vína uvedeného ve svém předchozím přípisu a v předmětném protokolu; byť zdejší soud uznává, že onen druhý přípis obsahuje již jen označení vína na lahvi, nikoli také jeho označení na regálové etiketě. Naopak je tedy zřejmé, že oba stěžovatelovy přípisy navazovaly na výzvu inspektorů v protokolu o kontrole, jež se explicitně týkala vína s vadným označením na regálové etiketě, a tak neobstojí ani stěžovatelova námitka o změnách regálových etiket v rámci konkrétního regálového označení, tedy po zaslání regálových etiket z centrály. S ohledem na právě uvedené, jakož i s ohledem na relevantní část odůvodnění krajského soudu, s níž se zdejší soud ztotožňuje, se tak Nejvyšší správní soud nedomnívá, že stěžovatelovo tvrzení o administrativním nedopatření a jeho zpochybnění jednotného regálového označení produktů, obé uplatněno (až) v kasační stížnosti, jsou způsobilá zpochybnit správnost zjištění v rámci správního řízení, a tedy i jeho výsledek. Tudíž ani třetí ze stěžejních stížnostních námitek neobstojí.

[14] Konečně poslední část stížnostní argumentace směřuje proti nezohlednění absence úmyslu v jednání stěžovatele při posuzování závažnosti správního deliktu. Ani tomuto okruhu námitek ovšem Nejvyšší správní soud nemůže přisvědčit. Obdobné výtky, a se stejnou stručností, stěžovatel ostatně uplatnil již v předcházejících fázích řízení, přičemž krajský soud se postupem správních orgánů při určení výše sankce přesvědčivě zabýval a neshledal v něm žádnou vadu; úvahu správních orgánů nadto sám podpořil argumentací o problematickém zjišťování úmyslu, tedy určitého vnitřního psychického vztahu pachatele k jeho protiprávnímu jednání a jeho následku, v případě právnických osob. Podle § 40 odst. 2 věty první zákona o vinohradnictví a vinařství se „*[p]ři určení výše pokuty právnické osobě přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán.*“ Správní orgány se přitom ve správním řízení vedeném se stěžovatelem náležitě zabývaly všemi zákonnými kritérii pro určení výše pokuty, tedy způsobem spáchání deliktu, jeho následky i okolnostmi, jak vyplývá zejména z rozhodnutí žalované, které dále obsahuje i úvahu o aplikaci institutu upuštění od potrestání (zde Nejvyšší správní soud upozorňuje, že správní řízení tvoří jeden celek až do pravomocného rozhodnutí, a rozhodnutí v prvním a ve druhém stupni je proto nutno chápat ve vzájemné souvislosti). Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že mezi zákonnými hledisky, k nimž je nutno při rozhodování o sankci a její výši přihlížet, se nevyskytuje hledisko zavinění (respektive úmyslu či jeho absence), a proto správní orgány nemohly pochybit, pokud jej ve svém rozhodnutí nezohlednily. K tomu zdejší soud odkazuje také na svůj rozsudek ze dne 26. 4. 2007, č. j. 6 As 25/2006 - 78, v němž se rovněž zabýval otázkou relevance zavinění při určování výše trestu, přičemž dospěl

k závěru, že není-li zavinění znakem skutkové podstaty správního deliktu a zákon mezi dalšími kritérii pro úvahu o výši trestu k formě zavinění neukládá přihlédnout, pak nelze při přezkumu správní úvahy o výši trestu správnímu orgánu vytknout, že k formě zavinění měl přihlížet. Nezbývá tak než uzavřít, že správní orgány nepochybily ani v tomto ohledu, tedy pokud při určování výše pokuty uložené stěžovateli nezvažovaly tvrzenou absenci úmyslu v jeho jednání. Tudíž stěžovatel nebyl ani v poslední své námitce úspěšný.

[15] S ohledem na vše shora uvedené tak Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná, a podle § 110 odst. 1 poslední věta s. ř. s. ji zamítl.

[16] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení úspěšný, proto mu právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nenáleží. Žalovaná, jako procesně úspěšná účastnice řízení, právo na náhradu nákladů řízení neuplatnila a vzhledem k tomu, že ani ze spisového materiálu nevyplývá, že by v souvislosti s tímto řízením vynaložila náklady nad rámec své běžné úřední činnosti, Nejvyšší správní soud jí náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. prosince 2012

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu